

Tip van een prof: begin in het leven, net als bij software, altijd met de veelgestelde vragen. Dan kom je later niet over als een idioot.

Dit zijn dé drie vragen om Azi Bello te leren kennen: Wie is hij, verdomme? Wat is een darknet? Wat is er mis met de moderne wereld?

We zullen ze in omgekeerde volgorde beantwoorden.

Er is weinig inherent mis met deze planeet in het jaar onzes Heren tweeduizendveertien dat een middeleeuwse boer, gezien zijn ervaring met honger, verkrachting en plundering, niet zou herkennen. Dankzij enkele eeuwen ongeëvenaarde menselijke vindingrijkheid kan iedereen nu de tijd verdrijven met wat vroeger slechts een enkeling deed: lezen, schrijven, handelen, klagen over beroemdheden. De echte nieuwigheid zit hem echter in het feit dat alles, van kinderporno en drugs tot dodelijke wapens en zelfs nog dodelijker ideologieën, op aanvraag beschikbaar is via miljarden bureaus en broekzakken.

Daar draaien darknets om. Je kunt er alles krijgen wat de maatschappij niet wil dat je krijgt. Ze zijn de middernachtzones van het internet, verborgen in het volle zicht, te bereiken via hulpmiddelen die – als je het goed doet – heel handig je identiteit en je locatie verhullen, net als die van degenen met wie je alt-rechts hardcore nazi-islamistische desinformatieporno deelt. Slechte mensen, goede tijden.

De populairste software om dat allemaal te doen is natuurlijk ontwikkeld door de Amerikaanse marine. Zoals sommige hackers graag mopperen, vindt de regering van de Verenigde Staten niets zo leuk als kloten met wereldwijde concurrenten van hun industri-

ele militaire-bewakingscomplex. Wat hebben Chinese dissidenten, Iraanse vrijheidsliefhebbers, Nieuw-Zeelandse nerds die softdrugs de oceanen overbrengen en de afdeling Discretionaire Verwerving van de regering van Noord-Korea met elkaar gemeen? Ze gebruiken allemaal The Onion Router, beter bekend als Tor: een eenvoudig te downloaden softwarepakketje dat elke muisklik verbergt door die langs tientallen anonieme proxyservers te leiden. Het is net een ui, als uien wereldomvattende netwerken zouden zijn: laag na laag van geheimhouding. Je gaat er soms ook van huilen.

Anonimiteit is de theorie. In de praktijk zou een gebruiker – tenzij hij echt weet waar hij mee bezig is – net zo goed een website kunnen lanceren met zijn volledige naam, adres en een flitsende GIF met *Hier ben ik, NSA!* Anonimiteit maakt je nog niet veilig. Op internet weet niemand dat je een hond bent, maar het spoor van hondenkoekjes dat naar je voordeur leidt, maakt wel een gefundeerde gissing mogelijk.

Vraag maar aan Azi. Hoewel hij lid is van de broederschap van hackers (erg weinig vrouwen, ongeremd en ranzig trollen naar geslacht, wc-brillen constant omhoog), gebruikt hij een variant op zijn eigen naam. AZ. De mensen denken dat het een pseudoniem is, omdat geen enkele beveiligingsbewuste specialist die bij zijn volle verstand is online ook maar ooit – óóit – iets zou gebruiken wat gelinkt is aan welk aspect dan ook van zijn werkelijke identiteit, maar het is in feite maar twee derde van de naam die hij vierendertig jaar geleden ten zuiden van het zuiden van Londen, in het architectonische equivalent van een aars, East Croydon, heeft gekregen.

Afhankelijk van de stemming waarin je Azi/AZ treft, is het gebruik van bijna zijn echte naam ofwel een zeldzaam doortrapte dubbele bluf, een kenmerk van trots, een teken van stommiteit of een beetje van alle drie. Een hoog-functionerende prutser, zo beschrijft Azi zichzelf meestal. Goed met grote ideeën, slecht met kleine.

Vandaag is een goede dag, want Azi zit aan zijn bureau het allerlekkerste te eten wat Nando's in huis heeft – een halve kip met frietjes, dusdanig overgoten met Azi's eigen hete srirachausaus dat hij zijn gezicht niet eens meer voelt – koude koffie te drinken en te doen alsof hij een neonazi is.

Hij zit met name te chatten in een besloten groep op social media, waar hij zich voordoeft als een vrij nieuw maar bijzonder actief lid van een wereldwijde politieke beweging die Defiance heet. De groep verbindt zich ertoe de westerse manier van leven te beschermen tegen de groeiende dreiging van de islam, terwijl ze misschien – heel misschien – mensen van niet-blanke overtuiging in elkaar slaan en problemen in de maatschappij toeschrijven aan de Internationale Samenzwering van Vervolgde Minderheden. Het lijmen van Defiance is een nevenproject waar Azi al een hele tijd aan werkt. Als je erop aandrong zou hij het een obsessie noemen, maar anders doet hij alsof het een hobby is. Nazi's zijn over het algemeen goedgeklede klootzakken. Pientere neonazi's met ambities voor de lange termijn (zoals de stembus) en een charismatische Duitse stroman die bekendstaat als Tomi zijn narigheden van een bijzondere orde.

Een politiek figuur die zelfs door zijn vijanden met een sympathieke afkorting beschreven wordt is het waard om te vrezen, veronderstelt Azi, en deze is nog erger dan een bekakte Brit. Er bestaat een serieuze kans dat Tomi een rol gaat spelen in de volgende Duitse regering. Tenzij iemand de komende twee maanden anoniem gedetailleerde en ongelooflijk compromitterende informatie over hem zou verspreiden. Zou dat niet zonde zijn?

Azi zou de eerste zijn om toe te geven dat zijn hoofdkwartier niet het typische hol van een genie is. Vanbuiten ziet het eruit als een gewoon tuinschuurtje. Vanbinnen ziet het eruit als een sjofel, volgepropt tuinschuurtje waar iemand lang geleden een bovenmaats IKEA-bureau en een paar klapstoeltjes in heeft gezet, gevolgd door de inventaris van diverse tweedehands computerwinkels – want dat is precies wat Azi heeft gedaan. Van Halen klinkt uit een paar verborgen luidsprekers. Half gesloopte laptops, pc's en externe harde schijven staan rond drie grote beeldschermen, behangen met kabels. De enige concessie aan comfort is koffie. Op een piepklein hoektafeltje staat een Hario v60 Dripper een pot Union's Revelation Blend te brouwen, die met zijn geurige aroma Azi's tegengif vormt voor de stof-en-ozonmufheid van constant draaiende hardware.

Azi zelf draagt een oversized hoody, gympen, een – eerder door de tijd dan omdat de designer het zo bedoeld heeft – gescheurde

spijkerbroek en stoppels van minstens drie dagen. Hij zou er tien jaar jonger en bijna knap kunnen uitzien als hij zich schoor en zijn haar wat kunstiger in de war maakte. Maar dat gaat voorlopig niet gebeuren. Wat hem betreft berust de materiële wereld op een grotendeels spijtige reeks van toevalligheden. Wat op zijn beeldscherm staat... dát doet ertoe. Bewijsstuk A in de filosofie van deze levenswijze is de staande lamp die Azi heel vakkundig al meer dan vijftien jaar negeert en waarvan het versleten chintz slap boven zijn koffiezetapparaat hangt. Bewijsstuk B is het feit dat twee van de mensen met wie hij zich het nauwst verbonden voelt – medehackers met de aliassen Milhon en Sigma – mannelijk of vrouwelijk, cynische tieners of verveelde Generatie x'ers kunnen zijn en overal op aarde kunnen zitten waar je internet en Engels-sprekende mensen hebt. Hij vermoedt dat ze allebei vrouwelijk zijn, en vermoedt bovendien dat Sigma een zwak heeft voor de raadselachtige AZ, maar hij is snugger genoeg om te beseffen dat dat meer over hém zegt dan over de realiteit.

Over het algemeen is het leven goed, ook al blijft zijn vermeende carrière in het testen van firewalls steeds verder achter bij het lokken van neonazi's. Azi's professionele ProtonMail-inbox bevat drieduizend ongelezen e-mails, met daartussen een hele reeks van ongeduld getuigende onderwerpregels van zijn voornaamste opdrachtgever. Azi bekijkt die inmiddels met abstracte interesse – alsof ze een natuurlijk fenomeen zijn waarvan het zonde zou zijn de aanwas te verstoren.

Omdat dit 2014 is en fanatiekelingen van allerlei pluimage al gebruikmaakten van internet voordat browsers bestonden, is het vreselijk moeilijk om de leden van een groep als Defiance zover te krijgen dat ze toegeven dat ze graag zouden zien dat alle bruine, zwarte en – ach, waarom ook niet – Joodse mensen zonder enig voorbehoud werden gerepatrieerd en dat eenieder die het daar niet mee eens is kan oprotten. In plaats daarvan zijn ze voortdurend bezig elkaar eraan te herinneren dat ze redelijk moeten overkomen, dat ze in felle bewoordingen moeten blijven verkondigen dat de elite de gerechtvaardigde economische angsten van gewone nette mensen uit het oog verloren is, en dat ze geweld moeten vermijden tenzij ze zeker weten dat het zowel discreet als afdoende zal zijn.

Azi is dus al maanden bezig vriendschap te sluiten met een paar nuttige idioten die hem lijken te gaan vertellen wat er speelt en hem zullen introduceren bij hogere niveaus binnen hun hiërarchie, zolang hij zelf ook overkomt als het type oprechte ideoloog die het onder vrienden niet kan laten zijn hart te luchten. En hij heeft een extra douceurtje – een garantie dat hij het echte werk levert. Wapens, drugs en darknet-contacten. Of beter gezegd, de vakkundig aangehouden belofte van al het bovengenoemde, want er zijn grenzen waar je beter niet overheen kunt gaan, laat staan dat je ze tot een winstgevende bijbaan maakt.

Tussen de happen heerlijke kip door laat Azi een overvloed aan verboden waar zien aan een van de meer evangelische types onder zijn online bekenden, een recente Britse rekrut uit Blackpool die Gareth heet. Gareth beweert in een boekmakerskantoor te werken en de hele dag te moeten aanzien hoe zionistische mantelorganisaties allerlei gebouwen aan zijn hoofdstraat opkopen en weer verkopen. Gareth heeft het ook over internationale pedofielennetwerken die computers van kinderen overnemen en hun webcams gebruiken om hen thuis in de gaten te houden... maar omdat Azi van ten minste één voorval weet waarbij dat echt is gebeurd, heeft hij die zorg weggestopt in een deel van zijn brein dat hij ‘vreselijke shit waar ik me later wel zorgen over zal maken’ heeft genoemd. Het is een deel van zijn brein dat de laatste maanden verontrustend vol is geraakt.

Voor zover Gareth in Blackpool weet is Azi niet Azi, maar een blanke, vreselijk aantrekkelijke man die Jim heet. En het verhaal over het ontstaan van Jim illustreert twee van de belangrijkste overwegingen binnen Azi's hackersfilosofie. Ten eerste moet je je tegenstanders zoveel stappen vóór zijn dat je feitelijk al gewonnen hebt voordat zij zelfs maar doorhebben dat jullie een wedstrijd zijn aangegaan. Ten tweede: wat voor aannames of verwachtingen ze ook hebben, het is jouw taak die teniet te doen... door te liegen, vals te spelen, te smeken, lenen, afleiden en bedriegen.

Dat is het hackersethos: dingen uit elkaar halen en ze dan op jouw manier weer in elkaar zetten. Je doet het voor de lol, uit pure nieuwsgierigheid, de kans om andere mensen voor dom te verslijten en jezelf het gevoel te geven dat je geniaal bent. Bovendien: een stelletje neonazi's dat de wereld er nog slechter op maakt dan die al

is, verdient de moeder van alle hacks. Een dermate veelomvattende en compromitterende dosis gerechtvaardigde waarheid dat zelfs hun moeders hen zullen verstoten.

Dit is hoe Azi zijn plannen smeedde.

Achttien maanden geleden, begin 2013, vond hij een dood kind. De beste onwaarheden beginnen doorgaans met een waarheid, wat in dit geval de naam betekende van een heel jong persoon, wiens gegevens hij van een grafzerk in Tooting, Londen, had gepikt.

James Denison overleed op 8 juli 1982, op de leeftijd van twee jaar en twee dagen. *Teerbemind, voor altijd in onze gedachten, nu bij de engelen.* Hij werd op 27 januari 2013, op tijd voor zijn drieëndertigste verjaardag, herboren met een nieuw gezicht en een nieuw verhaal dat terugvoerde in de tijd.

Hoe tover je een man van 32 vanuit het niets tevoorschijn? Om te beginnen vroeg Azi het geboortebewijs en overlijdenscertificaat op. Na wat research – de brokstukken van het leven van zijn moeder doorzoeken, haar meisjesnaam – en na enkele buitengewoon beleefde brieven en e-mails kreeg hij van het bureau van de burgerlijke stand alles wat hij nodig had. Daarmee had Azi enkele machtige stukken in handen, dus toen kon het echte werk beginnen.

Laten we even een verhaaltje vertellen. Het is april 1982 en er breekt oorlog uit op een eiland in de zuidelijke Atlantische Oceaan waar niemand in Engeland tot een paar weken geleden ooit van heeft gehoord. Op de Argentijnse invasie van de Falklandeilanden wordt gereageerd met een uit wanhopige trots en politiek opportunisme bijeengegaarde troepenmacht die uiteindelijk honderdzevenentwintig schepen telt. Op 14 juni hebben de Engelsen op de een of andere manier gewonnen en de premier telt haar patriottische zegeningen. Die details zijn belangrijk. Bij leugens die

je jarenlang gaat vertellen, moet je nauwkeurig zijn.

Het is eind juni 1982. Een kleine jongen in Streatham, Zuid-Londen, is ziek – erg ziek – en niemand denkt dat hij nog beter zal worden. Zijn vader is al meer dan een jaar weg. Zijn moeder, schoonmaakster in St George's Hospital, kan haar werk en de stress bijna niet meer aan; háár moeder helpt haar waar ze kan, maar er valt niets te veranderen aan de situatie, want kleine jongetjes herstellen niet van dit soort kanker.

Maar in Azi's verhaal gebeurt dat wel. Er wordt een kleine kist begraven onder een zerk in Tooting, waar negen jaar later een grotere kist naast komt te liggen met daarin de moeder, maar dat kunnen we veilig negeren. Het leven gaat door.

De jaren tachtig zijn nu in volle gang, hebzucht is een goede zaak en James Denison gaat naar school. Hij verhuist vaak en gaat naar plekken die inmiddels niet meer bestaan of onherkenbaar zijn veranderd. Een met James' gloednieuwe Gmail-adres aangemaakt account duikt op websites en forums op en vormt een pad van de basisschool, acht eindexamenvakken met kunstgeschiedenis, Frans en wiskunde op vwo-niveau en dan, tot ieders verbazing, een graad in de psychologie aan de Universiteit van Birmingham, met een krappe voldoende, en als bewijs een online gekocht certificaat van een dienst die ze beter maakt dan de echte.

Na de dood van zijn vader in 1999 – de vader die nooit contact had opgenomen en die zichzelf een zorgvuldig uitgezocht graf in Coventry in had gedronken – is James een wees op het randje van volwassenheid. Geen bijzonderheden tijdens zijn studententijd. De jaren verstrijken. De millenniumgolf breekt en zakt af, de onrust in de wereld wordt digitaal, geteisterd door terroristen, met steeds herhaald angstig gemompel. James noemt zich nu Jim en laat een steeds duidelijker spoor van data achter: voormalige werkgevers, woonplaatsen, een vastgelopen carrière in de verkoop van kantoorartikelen. Hij reist veel, maar alleen binnen het Verenigd Koninkrijk: grote steden, groot genoeg om anonimiteit te garanderen. Hij is niemand, maar wel een niemand die je kunt googelen.

Het duurt een hele tijd voor Jim gaat deelnemen aan de social media-revolutie, maar als hij eenmaal zover is, lijkt hij wel een ander mens. Zijn gezicht is gemaakt voor de media, met zijn blond gebleekte dunner wordende haar en zijn liefdevol door Azi uit

stockfoto's samengestelde hoekige kaken en kin. Jim ziet er goed uit voor zijn leeftijd. Als je je ogen tot spleetjes knijpt – en als je bent opgegroeid met de tv-series van eind jaren negentig – lijkt hij een beetje op Spike uit *Buffy*. Aantrekkelijke mensen krijgen meer aandacht, maar roepen ook vertrouwen en respect op, en Azi incasseert met alle plezier wat blankemannenkrediet voor zijn eigen doeleinden.

Op Facebook heeft Jim honderddrieëntwintig vrienden. Die bestaan evenmin als hij, maar ook zij wekken vertrouwen en respect. Ze praten over politiek, voetbal, eten en muziek. Het zijn bots: algoritmes die algoritmes verspreiden, die volgen, liken en geleende woorden uitbraken. Volgens Azi is er online maar één manier om bots te onderscheiden van echte mensen, en dat is doordat robots echt aandacht besteden aan wat andere robots zeggen. De honger van de bots naar meedogenloos gericht geplaag is zelfs een uitermate geslaagde strategie... reacties zonder verstand, herhaling zonder begrip, de perfectie van een echokamer waarin alles wordt gezegd en niets wordt gehoord.

Jims eigen politieke overtuiging is nationalistisch gekleurd vrijheidsgezind. Hij heeft een hekel aan buitenstaanders in dit land dat geen achting voor hem koestert. Zijn houding ten opzichte van vrouwen kent drie categorieën: degenen die hij wil beschermen, degenen die hij een lesje wil leren en degenen die hij wel eens lekker zou willen pakken. De grenzen tussen die verschillende categorieën worden niet strikt bewaakt. Jim is kwaad op praktisch iedereen die je onder 'hen' kunt scharen. Hij is volmaakt voor Defiance.

Jim begint echte volgers te krijgen, mensen die contact met hem opnemen: verwante geesten. Op 6 juli 2013 wensen meer dan zestig mensen hem een fijne verjaardag... en een kwart van die mensen bestaat echt. Achter de schermen is Azi druk bezig details samen te stellen die elke verwachting te boven gaan. Er verschijnt content op Facebook, Twitter, Instagram, Reddit, LinkedIn. Er wordt minder uitbesteed aan bots en meer door Azi zelf geschreven terwijl hij in zijn tweede huid kruipt en die strak om de zijne heen trekt.

In augustus 2013 begint Jim bitcoins te kopen met een creditcard die niet te traceren is. Hij gebruikt een oude laptop met het voorkeursbesturingssysteem van hackers, Kali Linux, erop. Hij heeft een vals postadres in een leegstaand gebouw, waar de post

zonder enige regelmaat wordt opgehaald uit een lege hal. Hij gebruikt de Silk Road-marktplaats op het darknet Tor om de laatste stukjes van zijn persoonlijke puzzel te vergaren: een rijbewijs en een paspoort, goed genoeg vervalst om deskundige ogen voor de gek te houden (deskundige machines zijn een ander verhaal).

Jim bestaat. De wereld kijkt en hij is er. Wapens, drugs, hij hoeft er maar om te vragen. Jim moet daar gedegen kennis van hebben om de man te kunnen worden die Azi wil dat hij is. Het is makkelijk als je weet waar je moet zoeken in het duister, waar ze begrijpen dat jij recht hebt op alles wat je je maar kunt veroorloven. Een ons marihuana, Caramello: \$215. Een gram Colombiaanse cocaïne, 85 procent zuiver: \$97. Een gram MDMA, witte Mitsubishi: \$37. Oxycontin per tien stuks: \$248. Een doosje Adderall: een vriendelijk prijsje van \$6. Alle prijzen duidelijk vermeld naast de geldende wisselkoers van bitcoins, waardering van de verkoper, kopersreviews en feedback. Het kapitalisme is dol op een eerlijke marktplaats, en dit is een van de weinige plekken die niet op korte termijn door Amazon zal worden verpest.

Andere mensen achter nepgezichten chatten urenlang met Jim over wapens, hacks, films, politiek, wie ze het liefst zouden willen neuken, hoelang en met welke hulpmiddelen. Jim en Azi spelen hun rol, en Azi verbaast zich erover wat je allemaal kunt zeggen als het uit iemand anders z'n mond komt. Hoeren, flikkers en klootzakken, neuken, fistfucking, moord en zelfmoord, afrukken, natte kutjes, tieten en konten. Memes waarin cartoonfiguren holocaustmoppen tappen die een jonger publiek aantrekken. Azi dacht dat hij behoorlijk cynisch was, maar met elk gesprek leert hij nieuwe dingen over andere mensen – en over zichzelf – die hem niet bepaald aanstaan.

Op sommige dagen heeft Azi het gevoel dat de vuiligheid zich achter zijn oogbollen heeft vastgezet en vlekken achterlaat die hij er niet af kan douchen. Op andere, slechtere dagen merkt hij nauwelijks dat het echte leven schuurt met het beeldscherm.

Het is september 2013. Jim beweert nu dat hij niet alleen koopt, maar ook enkele items verkoopt. Hij heeft een solide reputatie opgebouwd, ondersteund door zorgvuldig gefabriceerde acties en bewijzen. Hij wordt betrouwbaar... en vertrouwen is de killer-app als het om technologie van de eenentwintigste eeuw gaat. Elke

scriptkiddie kan apparaten hacken. Je kunt ransomware downloaden en die met weinig meer dan een zoekmachine en minachting voor de mensheid in gang zetten. Azi hackt echter gedachten, geloof, overtuigingen. Hij krijgt iedereen zo gek hem zijn geheimen toe te fluisteren.

Oktober, november, december, een nieuw jaar breekt aan. Het knappe gezicht met de geperfectioneerde kaaklijn op het valse paspoort en rijbewijs is gemakkelijker te vinden en geloofwaardiger dan dat van Azi zelf. Jim heeft vrienden op Facebook, likes op Instagram, onderschrijvingen van zijn vaardigheden op LinkedIn: plekken waar Azi niet eens bestaat. Hij is een schaduw, verborgen achter het rumoer.

De wereld heeft bijna nergens zoveel vertrouwen in als in uiterlijkheden. En dat is maar goed ook, want Azi rekent op de onwetendheid van de wereld. Jim is lang, blank en dronken van de superioriteit van zijn ras. Azi is licht getint, slank en gaat bijna elke nacht hardlopen tot zijn geest voldoende tot rust is gekomen om te kunnen slapen. Als Azi om twee uur 's nachts de straat op gaat, stappen de mensen ofwel snel opzij om hem te ontwijken of vragen ze of ze drugs kunnen kopen. Als Jim op social media rondparadeert, gaan normale, nette burgers in de rij staan om voor hem te applaudisseren. Jim en hij zijn een volmaakt eenentwintigste-eeuws team.

Wat ik wil, tikt Gareth uit Blackpool – heel aandoenlijk – is een vette Aziatische meid die me laat klaarkomen op haar gezicht.

Jim leeft met hem mee. Azi vloekt zacht, kauwt op een laatste, lauwwarme mondvul kip en probeert het gesprek op praktische zaken te brengen. *Gezien wat ik geschreven heb?*

Azi weet dat Gareth het heeft gezien. Iedereen heeft het gezien, want naar de maatstaven van de groep was het een meesterwerk van het niveau van *Don Quichot*, *Oorlog en vrede* en *De Da Vinci Code*: een rapsodie voor de blanke, mooie toekomst die hun wacht zodra Defiance zijn ware kracht laat zien.

Gareth wordt even serieus. *Je bent geweldig Jim je komt op voor wat juist is.*

Azi ziet bijna de tranen van vaderlandslievende trots over Gareths wangen lopen en zoekt naar een bijpassende ernst. *Iemand*

moet het zeggen niet dan lol, iemand moet de waarheid vertellen over Joodse flikkers. Azi tuurt naar zijn scherm en wordt bijna misselijk als hij merkt dat hij trots is op zijn stukje proza. Hij heeft net vierhonderd woorden nauwelijks verholen fascistisch getier geschreven, inspiratie puttend uit een bekende stijlgids over blanke superioriteit die pareltjes bevat als ‘meerdere vijanden kunnen verwarrend zijn, dus houd het altijd simpel en geef gewoon de Joden de schuld’ en ‘het is oké als je zegt dat Joodse feministische teven het verdienen verkracht te worden, zolang je maar niet dreigt dat zelf te doen’. Jims laatste paar overpeinzingen over traditionele christelijke waarden vielen bijzonder goed bij de belangrijkste Britse voorposten van Defiance.

Azi ademt een paar keer diep in, tikt een kameraadschappelijke groet – *tot later rukker lol* – en logt uit. Het is bijna zover. Gareth en anderen hebben hem geïntroduceerd, hem discreet aanbevoelen. Jim kan een controle van zijn papieren doorstaan, en het is de wat oudere leden van de organisatie ter ore gekomen dat hij over bepaalde technische vaardigheden beschikt, dat hij manieren kent om bepaalde zaken te verwerven, en dat hij een hoop issues heeft die hij niet op vriendschappelijke wijze wenst op te lossen. Hij heeft ze scans gestuurd van zijn papieren, zijn geschiedenis, bewerkte beelden van zijn aanwezigheid bij bijeenkomsten. Hij is te vertrouwen.

Nog een paar weken. Meer heeft Azi niet nodig. Zo lang moet hij het nog zien vol te houden.

Net als bergbeklimmers nemen hackers uitdagingen aan puur omdat ze bestaan. Hoe wilder het plan hoe beter, met extra kudo's als je de eerste bent die zijn vlag plant. Het is Azi al diverse keren gelukt de eerste te zijn, maar zijn persoonlijke favoriet blijft het casino dat Milhon en hij via een aquarium wisten te kraken.

Milhon heeft bijzondere belangstelling voor technologische snufjes op gokgebied; ze heeft Azi meer verteld dan zelfs hij zou willen weten over de wisselvalligheden binnen die bedrijfstak, en zij was degene die met het doelwit kwam aanzetten. Hijzelf was echter degene geweest die de kwetsbare plek vond: eentje die niet voortkwam uit de gebruikelijke vectoren van verouderde software, ontevreden personeel of een slordig netwerk, maar uit de zucht van het casino naar glimmende nieuwe speeltjes.

Het aquarium waar we het over hebben was een schitterend speeltje. Vijftigduizend liter water bood plaats aan vijfhonderd tropische vissen, waaronder twee hamerhaaien, plus een hoop zorgvuldig gekweekt koraal en een gezonken piratenschip. Het omringde de entree van het casino in levendig blauw, wat het soort kinderlijke verbijstering opriep dat bezoekers het idee moest geven dat het leuk was om veel geld te verliezen. Het aquarium bevatte ook het allernieuwste op het gebied van watercontrolesensoren, die – zoals Azi tot zijn genoegen ontdekte – qua beveiliging tien jaar achterliepen op het allernieuwste in zowat alle andere dingen. Het was kennelijk nooit bij de makers of de kopers van een buitengewoon groot en opzichtig aquarium opgekomen dat iemand hun systeem zou kunnen aanvallen of dat het geen goed idee was om de sensoren te bedienen via een computer die met het hoofdnetwerk